

[Miljøministeren]

I § 61, stk. 2, er det forudsat – og i spildevandscirkulæret af 17. april 1974 nærmere uddybet – at der på grundlag af kortlægning skal udarbejdes en recipientkvalitetsplanlægning, indeholdende oplysninger om eksisterende spildevandsudledninger og målsætninger for kvaliteten i recipienterne.

Denne planlægningsprocedure er et styringsinstrument for udledningerne, idet disse skal begrænses i det omfang, det er nødvendigt til opretholdelse af de planlagte målsætninger, jfr. lovens § 22, stk. 1. For havområder betyder denne planlægning bl. a., at der af amtskommunen bør afgrænses de nærområder omkring en spildevandsudledning, hvor en påvirkning af flora og fauna ikke vil kunne undgås. For eksisterende virksomheder må denne afgrænsning i nødvendigt omfang baseres på undersøgelser, der gennemføres af amtskommunen som led i planlægningen ifølge § 61 og for dennes regning.

Ved udvidelser af eksisterende virksomheder eller ved anlæg af nye virksomheder med særskilt udledning bør de undersøgelser, der skal til for at vurdere, om foreliggende afgrænsninger kan overholdes, eller om der er behov for at fastlægge nye afgrænsninger, foretages for udlederens regning, hvis den godkendende myndighed (amtsrådet) ikke vælger at udføre den for egen regning. Det er nemlig den godkendende myndighed, der afgør, hvilke oplysninger der skal foreligge i forbindelse med ansøgningen (bekendtgørelse nr. 174 af 29. marts 1974 om behandling af sager om tilførsel af spildevand til vandløb, søer eller havet m.v., § 30). At det kan pålægges udlederen at tilvejebringe oplysninger om påvirkningen fra den påtænkte virksomhed, er for særlig forurenende virksomheder omtalt i bekendtgørelse nr. 176 af 29. marts 1974 om godkendelse af særlig forurenende virksomheder m.v., § 9 nr. 15.

Undersøgelsen af den allerede bestående forureningstilstand i recipienten hidrørende bl. a. fra andre forureningskilder vil i almindelighed ikke kunne kræves finansieret af virksomheden.

Ved udvidelser af eksisterende udledninger vil en vurdering af udledningens effekt på omgivelserne i høj grad kunne baseres på den kontrol med forureningstilstanden i vandområderne, som amtskommunen skal udføre i henhold til den nævnte tilsynsbekendtgørelse, § 7. Såfremt amtskommunen

ikke har foretaget sådanne kontrolundersøgelser i rimeligt omfang eller slet ikke, kan der være væsentlige udgifter forbundet med at tilvejebringe et tilstrækkeligt grundlag for vurdering af udledningens effekter til afgørelse af, om udledningen er acceptabel i relation til recipientkvalitetsplanlægningen.

I disse tilfælde bør amtskommunen foruden at være ansvarlig for den generelle bedømmelse af forureningstilstanden i det samlede recipientområde også deltage i omkostningerne til afgrænsningen af det nærfelt omkring spildevandsområdet, inden for hvilket der kan forventes påvirkning af flora og fauna.

Såfremt en afgørelse om tilladelse til udledning af spildevand ankes, er miljøstyrelsen første ankeinstans. Såfremt miljøstyrelsen da finder, at der ikke foreligger et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag til afgørelse af ankesagen, kan styrelsen på grundlag af miljøbeskyttelseslovens § 54, stk. 1, pålægge en amtskommune at tilvejebringe sådanne oplysninger om forureningstilstanden i et kystområde, som styrelsen finder er nødvendige af hensyn til behandlingen af den konkrete klagesag.

Som det fremgår af det foregående, påhviler omkostningerne til bedømmelse af forureningstilstanden i vandløb, søer og de kystnære dele af søterritoriet på den nærmere angivne måde udlederen og de kommunale myndigheder. Statens rolle ligger i bedømmelse af forureningstilstanden uden for de kystnære dele af søterritoriet. Denne opgave løses af miljøstyrelsen, der gennemfører regelmæssige undersøgelser i de mere åbne dele af de danske farvande. Disse undersøgelser har blandt andet til formål at tilvejebringe oplysninger om baggrundsniveauet for koncentrationen af en række stoffer i havet. Disse oplysninger er af betydning for amtskommunernes bedømmelse af udledningers effekt.

I tilfælde, der berører såvel et amtsråds undersøgelsesopgaver i recipienten som en ansøgers oplysningspligt, vil sagen, såfremt enighed om opgavefordelingen ikke kan opnås, kunne indbringes for miljøstyrelsen og i sidste instans for domstolene.

For den gode ordens skyld må tilføjes, at det i hovedstadsregionen er Hovedstadsrådet, der varetager de opgaver, der i det foregående er tillagt amtskommunen.